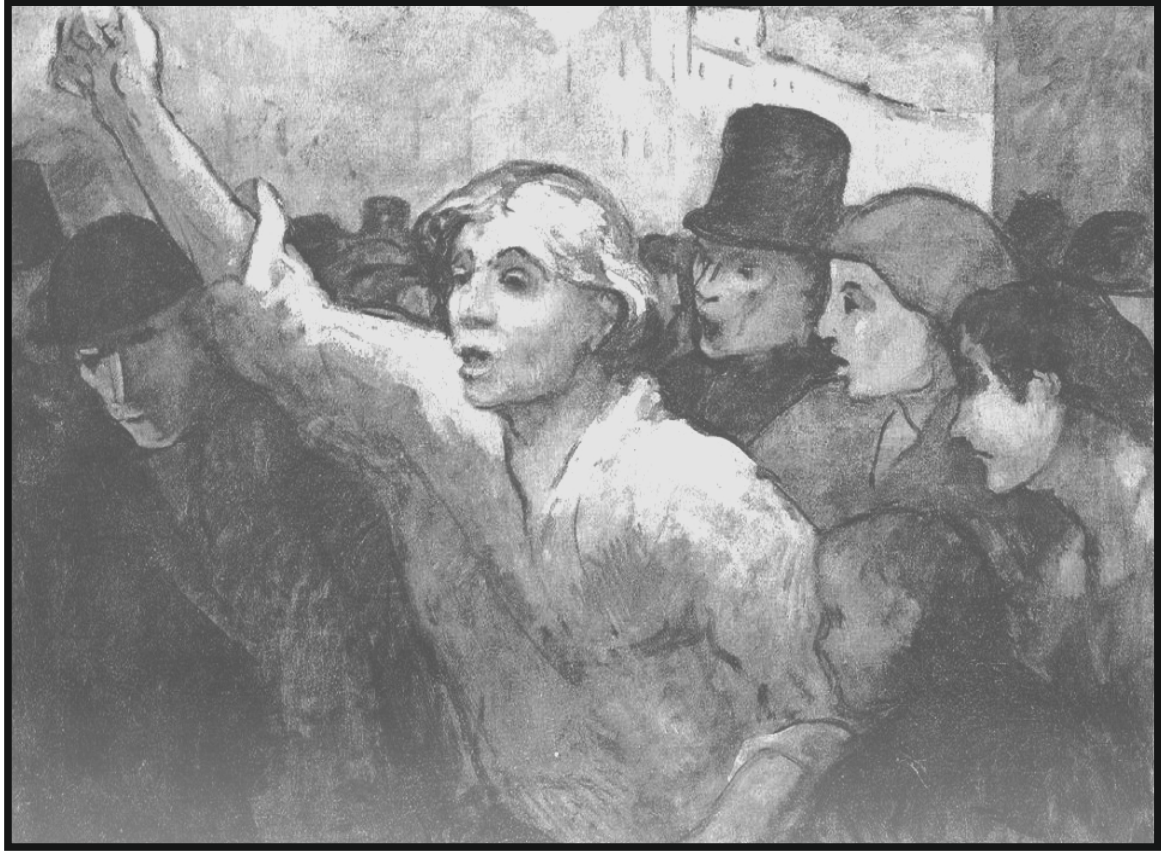

ΠΙΑΤΣΑ ΦΟΝΤΑΝΑ (ΜΙΛΑΝΟ 1969) | ΣΚΑΛΑ (ΒΕΡΚΕΛΩΝΗ 1978) | ΜΑΡΦΙΝ (ΑΘΗΝΑ 2010)

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΚΕΥΩΡΙΑ

ΩΣ ΚΡΑΤΙΚΗ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΟΙ ΑΝΤΙΚΙΝΗΜΑΤΙΚΕΣ ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΚΑΙ Η ΑΝΤΙΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΒΙΑ

ΩΣ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΔΙΑΣΥΡΜΟΥ, ΔΙΑΛΥΣΗΣ, ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΠΟΙΗΣΗΣ
ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΠΟΜΟΝΩΣΗΣ ΤΟΥ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ

*Ειδική έκδοση για την εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε
στον αυτοδιαχειριζόμενο χώρο Επί τα Πρόσω στις 19 Νοέμβρη 2016
στην Πάτρα, με αφορμή την ολοκλήρωση της δίκης του αναρχικού
Θοδωρή Σίψα για την υπόθεση Μαρφίν*

αναρχική ομάδα «δυσήνιος ίππος»

ipposd.wordpress.com | d_ippos@hotmail.com

Η υπόθεση Caso Scala

Ο εμπρησμός του θεάτρου Scala, το 1978 στη Βαρκελώνη, αποτέλεσε μια κομβική στιγμή στην πορεία του αναρχικού και ελευθεριακού κινήματος της Ισπανίας. Αν και η συγκεκριμένη υπόθεση δεν είναι ευρέως γνωστή όπως αυτή της Piazza Fontana στο Μιλάνο της Ιταλίας, δεν παύει να είναι μια από τις πιο σημαντικές στην ιστορία του αναρχισμού και της Ισπανικής αντίστασης γενικότερα.

Το φθινόπωρο του 1977 βασικό ζήτημα αποτελούσε η συμφωνία της Μονκλόα, μια σειρά οικονομικών και πολιτικών μεταρρυθμίσεων: Συμφωνήθηκε η υποτίμηση της πεσέτας, απελευθερώθηκαν οι απολύσεις μέχρι το 5% του δυναμικού μιας επιχείρησης (υπό προϋποθέσεις επιτρέπονταν και υψηλότερα ποσοστά) και συμφωνήθηκε ένα όριο στις αυξήσεις μισθών της τάξης του 20-22% (όταν ο πληθωρισμός έτρεχε με 47%). Επίσης, συμφωνήθηκε μια σειρά αλλαγών στη συνδικαλιστική νομοθεσία, γύρω από την υπογραφή των συλλογικών συμβάσεων σε επίπεδο επιχείρησης αλλά και τη συνδικαλιστική αντιπροσώπευση, οι οποίες υπονόμευσαν τις δυνατότητες του εργατικού κινήματος.

Σε αυτό το σημείο, θα πρέπει να αναφερθεί πως στην Ισπανία μετά την πτώση της δικτατορίας δεν πραγματοποιήθηκε καμία ρήξη με το φασιστικό παρελθόν. Δεν αναζητήθηκαν ευθύνες για τις δολοφονίες και τους βασανισμούς πολιτικών αντιπάλων ούτε εκκαθαρίστηκε ο κρατικός μηχανισμός. Οι ίδιοι άνθρωποι που διοικούσαν κατά την περίοδο της δικτατορίας συνεχίζουν ακόμα και σήμερα να διοικούν.

Η CNT στάθηκε από την αρχή ενάντια στο Σύμφωνο της Μονκλόα, αν και οι ανακοινώσεις και οι κινήσεις της αποσιωπήθηκαν συστηματικά από το σύνολο των ΜΜΕ. Τα πολιτικά κόμματα είχαν συναινέσει στο σύνολο τους στις μεταρρυθμίσεις της Μονκλόα, δεν ίσχυε όμως το ίδιο και για τα συνδικάτα. Κατά την υπογραφή του Συμφώνου της Μονκλόα, διοργάνωσαν μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας στη Βαρκελώνη, στην οποία συμμετείχαν τα καταλανικά τμήματα των CCOO και UGT. Οι δρόμοι της πόλης κατακλύστηκαν από 400.000 εργαζομένους και αλληλέγγυους. Τα κόμματα της ισπανικής δημοκρατίας κλονίστηκαν από την ανταρσία των συνδικάτων και αφιερώθηκαν σε έναν αγώνα δρόμου για την επαναφορά της συμφωνημένης τάξης. Οι καταλανικές CCOO εμφάνισαν σχίσματα και τάσεις διάλυσης. Το σοσιαλιστικό κόμμα φάνηκε πιο ικανό στον περιορισμό των συνδικαλιστών του. Αυτό που κατέστη σαφές στο πολιτικό σύστημα ήταν η δυνατότητα του ελευθεριακού κινήματος να τορπιλίζει το σύμφωνο σταθερότητας, αν κατάφερνε να επεκτείνει σε όλη τη χώρα τη συνδικαλιστική ενότητα αγώνα

Το πρωί της Κυριακής 15 Ιανουαρίου του 1978 πραγματοποιήθηκε στη Βαρκελώνη διαδήλωση που οργανώθηκε από την CNT, μια οργάνωση που μόλις δύο χρόνια νωρίτερα, είχε βγει από την παρανομία έπειτα από την μακρά περίοδο της δικτατορίας του Φράνκο που τερματίστηκε με τον θάνατό του το 1975.

Τη λύση ανέλαβαν να δώσουν οι μουσικές υπηρεσίες του κράτους. Τρεις μέρες νωρίτερα, έφτασε «κρυφά» στην πόλη ο Χοακίν Γκαμπίν, γνωστός στους αγωνιστές από την υπόθεση των όπλων της FAI στη Μούρθια. Αυτό που δεν είχε γίνει γνωστό ήταν η ιδιότητά του ως χαφίης της ασφάλειας. Ο Γκαμπίν προσέγγισε μια ομάδα νεαρών αγωνιστών και προσπάθησε να τους πείσει να πάρουν μαζί τους όπλα -που αυτός θα προμήθευε- για την αυτοάμυνα της πορείας από φασιστικές προκλήσεις. Οι νεαροί αρνήθηκαν και αποφάσισαν να κατέβουν στην πορεία μόνο με βόμβες μολότοφ. Ο Γκαμπίν υπέδειξε ως καλό στόχο για τις μολότοφ -αν δε γινόντουσαν επεισόδια στην πορεία- το κέντρο διασκεδάσεως Σκάλα, ένα κτίριο επτά ορόφων στην άλλη άκρη του κέντρου της πόλης, όπου διασκεδάζε η καταλανική νεόπλουτη αστική τάξη. Στην πορεία συμμετείχαν περίπου 15.000 άτομα. Προς το τέλος της, πολλοί νεαροί σύντροφοι αποφάσισαν να κατευθυνθούν προς τη φυλακή Μοδέλο, σε ένδειξη αλληλεγγύης στον αγώνα των κρατουμένων. Η αστυνομία φάνηκε ιδιαιτέρως διαλλακτική στη συμπεριφορά της και τα επεισόδια αποφεύχθηκαν. Ο Γκαμπίν πίεσε την ομάδα των νεαρών να πραγματοποιήσουν την επίθεση στο Σκάλα και αυτοί δέχτηκαν. Μετά το τέλος της πορείας κατευθύνθηκαν στην άλλη πλευρά της πόλης και πέταξαν τις βόμβες μολότοφ στην κλειστή γυάλινη είσοδο του κτιρίου. Το κτίριο είχε παγιδευτεί από τις μουσικές υπηρεσίες με εμπρηστικούς μηχανισμούς. Μέσα σε λίγα λεπτά τυλίχτηκε στις φλόγες και κάηκε ολοσχερώς. 28 Τέσσερεις εργάτες που πραγματοποιούσαν εργασίες συντήρησης απανθρακώθηκαν. Η επιτόπια έρευνα της πυροσβεστικής αποκάλυψε την ύπαρξη κατάλοιπων φωσφόρου στα ερείπια, αλλά ο φάκελος εξαφανίστηκε από τα πειστήρια.

Αμέσως μετά την διάδοση της είδησης εξαπολύεται από την κυβέρνηση και τα Μ.Μ.Ε. ένας σφοδρός πόλεμος ενάντια στην C.N.T. και γενικότερα στους αναρχικούς οι οποίοι παρουσιάζονται ως κοινός κακοποιός και η οργάνωσή τους ως τρομοκρατική. Η εικόνα της βίας ή ακόμα και τρομοκρατικής C.N.T ήταν δύσκολο να αντικρουστεί κάτω από το κλίμα της εποχής όπου τα Ισπανικά Μ.Μ.Ε μετέδιδαν συνεχώς γεγονότα που αφορούσαν «τρομοκρατικές» επιθέσεις αναρχικών σε αστυνομικά τμήματα και κυβερνητικά γραφεία. Η αστυνομία ξεκίνησε μια εκστρατεία καταστολής εις βάρος των ελευθεριακών, με συλλήψεις, ανακρίσεις και αβάσιμες κατηγορίες. Το δόγμα της συλλογικής ευθύνης της Συνομοσπονδίας για την υπόθεση Σκάλα τρομοκράτησε πολλά μέλη της CNT και λειτούργησε ως πρόσχημα για την καταστολή.

Αποτέλεσμα ήταν να δημιουργηθεί μεγάλο χάσμα και στο εσωτερικό της ήδη διασπασμένης CNT. Ζητήματα που εκκρεμούσαν από την δεκαετία του 30, σχετικά με τον προσανατολισμό του κινήματος, και άλλα που αφορούσαν την Ισπανική κοινωνία που εξερχόταν από 40 χρόνια σκληρής δικτατορίας τέθηκαν εξ αρχής ανάμεσα σε ομάδες και τάσεις που στην πραγματικότητα δεν είχαν ποτέ ως τότε δουλέψει μαζί. Η συνδικαλιστική τάση καταδίκασε τη FAI ως υπεύθυνη για τα γεγονότα και εξέφρασε τις αντιρρήσεις της για την εκδήλωση αλληλεγγύης στους συλληφθέντες, αν δε συνοδευόταν από την αποκήρυξη ατομικών δράσεων.

Τις επόμενες ημέρες η Αστυνομία της Βαρκελώνης προχωρεί σε συλλήψεις αρκετών μελών της CNT. Το γεγονός και μόνο ότι κάποιος πρόσωπο συμπεριλαμβάνονταν στην λίστα του τηλεφωνικού τετραδίου ενός από τους κατηγορούμενους έφτανε για να θεωρηθεί αιτία σύλληψης. Ήταν προφανές ότι η αστυνομία προσπαθούσε να τρομοκρατήσει πολλά μέλη της οργάνωσης με σκοπό να μην μπορεί σχεδόν κανείς να αμφισβητήσει αυτήν την καταστολή.

Οι συνεχόμενες συλλήψεις επίσης είχαν δημιουργήσει ένα αίσθημα ανασφάλειας σε πολλά μέλη της οργάνωσης η οποία είχε χάσει πλήρως την εκτίμηση της κοινής γνώμης. Πολλοί από αυτούς δίσταζαν να παρευρεθούν σε συνελεύσεις και συγκεντρώσεις που διοργάνωνε. Ήταν η ταραγμένη περίοδος της Ισπανικής μεταπολίτευσης που συνοδεύτηκε από έντονη κρατική βία και ταραχές. Την εποχή εκείνη επίσης επιθέσεις από φασιστικές ομάδες είχαν αυξηθεί σημαντικά ενώ η στάση των μέσων ενημέρωσης βοήθησε ώστε να θυματοποιηθεί η αστυνομία και ο ακροδεξιός χώρος που από ότι δείχνει... κρύβεται πίσω από το παρασκήνιο της υπόθεσης. Σωρεία βομβιστικών επιθέσεων λαμβάνει χώρα σε αρκετές πόλεις δίχως να γίνει καμία ανάληψη ευθύνης ή σύλληψη κάποιου δράστη. Όπως είναι όμως κατανοητό τα «τυφλά» αυτά χτυπήματα βοηθούσαν στο να δαιμονοποιηθεί ακόμα περισσότερο το αναρχικό κίνημα.

Η δίκη των ενόχων πραγματοποιήθηκε τον Δεκέμβριο του 1980. Ο υπουργός της κυβέρνησης, Rodolfo Martin Villa αρνήθηκε να καταθέσει. Η ποινή των κατηγορουμένων Jose Cuevas, Xavier Cañadas και Arturo Palmas ήταν έως 17 ετών κάθειρξη για δολοφονία εξ' αμελείας. Ο Luis Munoz καταδικάστηκε σε δύο χρόνια και έξι μήνες για συνενοχή, και η Rosa Lopez σε 5 μήνες για απόκρυψη πληροφοριών.

Πηγές

- Χαβιέ Κανιάδας Γκασκόν, Υπόθεση Σκάλα. Βαρκελώνη 1978 εκδ. Ισνάφι
- Κώστας Φλώρος, Οι Άνθρωποι ποθ Κύκλωσαν το Άλφα

διαδήλωση της CNT μετά τον εμπρησμό της Scala

ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΙΑΤΣΑ ΦΟΝΤΑΝΑ

Το 1968, το ρεύμα αμφισβήτησης έφτασε από το Παρίσι στο Μιλάνο. Ο ιταλικός Μάπς, εξαιτίας της φύσης της ιταλικής κοινωνίας, κράτησε περισσότερο και ήταν πιο εκρηκτικός: οι εργάτες κάνουν μαζικά απεργίες, οι νέοι, οι φοιτητές, οι μαθητές, οι γυναίκες, οι φυλακισμένοι, οι ψυχασθενείς και όλοι οι "παρίες" της κοινωνίας ξεσηκώνονται. Ξεσπούν ταραχές στις φάμπρικες, στις φυλακές, στους δρόμους. Αρνούνται ριζικά και μαζικά τις καθημερινές συνθήκες ζωής. Εξουσία, ιεραρχία και εκμετάλλευση αμφισβητούνται ανοιχτά. Η κατάσταση ξεφεύγει απ' τον έλεγχο του κράτους, του ΚΚΙ και της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Υπήρχε θέληση για αλλαγή. Μια αλλαγή που αποτελούσε κίνδυνο γι αυτούς που κατείχαν την εξουσία.

Ως επακόλουθο, επιχειρείται μια αντιδραστική στροφή για να καταπνιγεί το πιο ριζοσπαστικό κίνημα και η επαναστατική ατμόσφαιρα. Η Υπηρεσία Απόρρητων Υποθέσεων του Υπουργείου Εσωτερικών (SID), η αστυνομία, οι δικαστικοί και οι πολιτικοί αναλαμβάνουν δράση. Το κράτος περνά στην επίθεση μεθοδεύοντας την καθολική ανακοπή του αγωνιζόμενου κόσμου. Μέσα στο 1969, οι αρχές παραπέμπουν σε δίκες 10.000 εργάτες, οι οποίες δεν γίνονται ποτέ, ενώ παράλληλα ξεκινά η περίοδος των δολοφονικών ενεργειών και των σφαγών.

Εκρήξεις βομβών σημειώνονται στις 25 Απρίλη του 1969 στην Εμπορική Έκθεση και στον Κεντρικό Σταθμό του Μιλάνο, στις 9 Ιούλη σε 10 τρένα και τελικά στις 12 Δεκεμβρίου πραγματοποιούνται πολλαπλές βομβιστικές επιθέσεις. Μία ισχυρή βόμβα, τοποθετημένη με τέτοιο τρόπο ώστε να προκληθούν περισσότερα θύματα, εκρήγνυται στην Εμπορική Τράπεζα του Μιλάνο, στην Πιάτσα Φοντάννα με 16 νεκρούς και 100 τραυματίες, άλλες 2 βόμβες στην Ρώμη, μία στην Τράπεζα Εργασίας και μία στο μνημείο του Αγνώστου Στρατιώτη με περίπου 20 τραυματίες. Μία ακόμη βόμβα τοποθετείται στην Εμπορική Τράπεζα της πλατείας Σκάλα του Μιλάνο που εκρήγνυται ελεγχόμενα.

Από την επόμενη κιόλας μέρα, οι αρχές του τόπου σε συνεργασία με τον τύπο σκιαγραφούν ένα τοπίο με ξεκάθαρο προσανατολισμό. Την στοχοποίηση, τον εντοπισμό και τη σύλληψη των αναρχικών ως υπευθύνων για τις επιθέσεις, με πρόσχημα από την μία τον κρατικό χαρακτήρα των στόχων, και από την άλλη, το ιστορικό προηγούμενο της επίθεσης στο θέατρο Diana στις 23 Μαρτίου το 1921. Το σενάριο της έρευνας μοιάζει να έχει ήδη γραφτεί μιας και συλλαμβάνονται ταχύτατα, 10σδες αναρχικοί εκ των οποίων ενοχοποιείται αμέσως ο Pietro Valpreda - μιας και ένας ταξιτζής δήθεν τον αναγνωρίζει, υποστηρίζοντας πως τον μετέφερε ταραγμένο στην Πιάτσα Φοντάννα, μέλη της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς και ελάχιστοι ακροδεξιοί.

Το απόγευμα, αμέσως μετά τη φρικιαστική έκρηξη βόμβας στην Πιάτσα Φοντάννα, ο Καλαμπρέζι(1)

έφτασε στον Όμιλο της Βία Σκαλντισσόλε (2) και ζήτησε από τον αναρχικό Giuseppe Pinelli να τον ακολουθήσει στο τμήμα. Στο αρχηγείο, ο Pinelli συνάντησε πολλούς αναρχικούς του Μιλάνο. Όπως κι αυτός, είχαν κληθεί για ανάκριση για τα άλλοθί τους. Μέσα σε 48 ώρες, που ήταν και ο μέγιστος χρόνος κράτησης σε τμήμα για την εποχή, αυτοί που συνελήφθησαν αφέθηκαν ελεύθεροι και λίγοι μεταφέρθηκαν στις φυλακές. Ο Pinelli κρατήθηκε στο αρχηγείο για ανάκριση περισσότερο απ' ό,τι επέτρεπε ο νόμος. Την 3η μέρα κράτησής του, στις 12 παρά 3 τη νύχτα, η Διοίκηση της Αστυνομίας του Μιλάνου καλεί ασθενοφόρο. Στις 12 και 2, περαστικός δημοσιογράφος βλέπει να ρίχνεται στην αυλή του κυρίου από το 4ο πάτωμα ο Pinelli.

Τα στοιχεία δείχνουν ότι, στη διάρκεια της ανάκρισης, ο επιθεωρητής Καλαμπρέζι χτύπησε τον Pinelli στον αυχένα και τον σκότωσε. Τότε ήταν που κάποιος αστυνομικός κάλεσε ασθενοφόρο. Όμως, οι αστυνομικοί τάχιστα και δόλου τυχαία σκηνοθέτησαν την "αυτοκτονία" του Pinelli. Ενώ τον πέταξαν νεκρό στο κενό, υποστήριξαν ότι "πήδηξε μόνος του απ' το ανοιχτό παράθυρο" δίνοντας 2 εκδοχές ως αίτιο αυτοκτονίας. Η πρώτη εκδοχή τον ήθελε ανακατεμένο στις απόπειρες, με το άλλοθί του να έχει καταρρεύσει και τελικά απελπισμένο κραυγάζοντας «Είναι το τέλος της Αναρχίας» να αυτοκτονεί. Η δεύτερη εκδοχή, η οποία δόθηκε εκ των υστέρων όταν το άλλοθί του αποδείχθηκε απόλυτα έγκυρο, παραδέχθηκε πως η ανάκριση ήταν παράνομη, βίαιη και πιεστική, και πως άρα ο Pinelli πλησίασε το παράθυρο για να πάρει αέρα και γλίστρησε.

Το πολιτικό-νομικό σκηνικό που ακολούθησε τη δολοφονία Pinelli, μπλέχτηκε με όλη την ιστορία της σφαγής της Πιάτσα Φοντάννα και ειδικά με την «υπόθεση Valpreda», που με το πέρασμα των χρόνων γύρισε εναντίον αυτών που ήταν στην εξουσία. Άγαρμπες προσπάθειες να επιβληθεί σιωπή, με αποκορύφωμα την θέση περί «ενεργής θλίψης» που προέταξε ο δικαστής Γκεράρντο Ντ' Αμπρόζιο, απλά τόνισαν μια αλήθεια που δεν έχει βρει ακόμα την επιβεβαίωση της στα επίσημα αρχεία.

Σημειώσεις

1: Επιθεωρητής της αστυνομίας, ανήκε στο ισχυρό παρακράτος της εποχής και διατηρούσε δεσμούς με αξιωματικούς του στρατού που καλόβλεπαν τη "ρήση" του πραξικοπήματος. Θεωρήθηκε ύποπτος για την δολοφονία του Pinelli.

2: Αναρχικός όμιλος στο προάστιο Τιπινέζε στο Μιλάνο.

Από την επόμενη της δολοφονίας ημέρα οι αναρχικοί του Ponte della Ghisolfi δίνοντας συνέντευξη τύπου τοποθετούνται στη βάση: «Ο Pinelli δολοφονήθηκε, ο Valpreda είναι αθώος, η σφαγή είναι του κράτους. Κατηγορούνται οι αναρχικοί για να καλυφθούν οι φασίστες.» Ξεκίνησε μια τεράστια καμπάνια στην Ιταλία και διεθνώς για την απελευθέρωσή του Valpreda. Έγιναν χιλιάδες δράσεις και μια καμπάνια αντι-πληροφόρησης που ήταν γενικευμένη και αποτελεσματική.

Το Φεβρουάριο του 1972 ο Valpreda δικάζεται και βγαίνει από τη φυλακή, μιας και οι μυστικές υπηρεσίες δολοφονούν τον ταξιτζή που υποτίθεται πως τον έχει αναγνωρίσει, ενώ ο Καλαμπρέζι δέχεται 3 σφαίρες την ώρα που βγαίνει από το σπίτι του. Μια σειρά από αξιωματικοί «αυτοκτονούν», κάποιοι δικαστικοί δολοφονούνται όπως και ο φασίστας Νάντι στον οποίο αργότερα αποδόθηκε η δολοφονία του Καλαμπρέζι. Το κράτος και οι υπηρέτες του άνοιξαν ένα νέο κεφάλαιο στην Ιταλική ιστορία. Ο στόχος όλων αυτών των ενεργειών επιτυγχάνεται. Το επαναστατικό κίνημα στην Ιταλία προσωρινά νικιέται.

Σήμερα, ξέρουμε πως εκείνος που έβαλε την βόμβα στην Πιάτσα Φοντάνα ήταν ο Delfo Zorzi, νεοναζί της ομάδας Ordine Nuovo, πως ο Γιοβαννι Ventura επίσης νεοναζί ήταν αυτός που μετέφερε τις βόμβες, ενώ η ναζιστική ομάδα Avanguardia Nazionale τις τοποθέτησε. Ακόμη, πως ο νεοναζί Franco Freda σε συνεργασία με άλλους φασίστες και με τον Ventura τοποθέτησαν και τις βόμβες στις 25 Απρίλη και στις 9 Ιούλη. Ξέρουμε πως ο Valpreda κατηγορήθηκε και φυλακίστηκε άδικα, πράγμα που οι αναρχικοί το έλεγαν από την αρχή. Ατέλειωτες δίκες πραγματοποιήθηκαν, όλες με στόχο να κρύψουν την αλήθεια.

Για την πρώτη καταδίκη πέρασαν 10 χρόνια, ενώ η τελευταία έκλεισε μόλις το 1991 με αποτέλεσμα ο Freda και ο Ventura να καταδικαστούν μόνο για τις 2 βόμβες. Ο Delfo Zorzi έζησε ήρεμα στην Ιαπωνία, ενώ ο Pinelli σύμφωνα με τον δικαστή Gerardo D' Ambrosio, πέθανε λόγω «δραστικής αδιαθεσίας» που τον έκανε να πέσει από το παράθυρο του δωματίου όπου ανακρινόταν, απαλλάσσοντας έτσι όλους τους ενόχους.

Για περισσότερες πληροφορίες για τη σφαγή της Piazza Fontana και τη «στρατηγική της έντασης» (με τις βομβιστικές επιθέσεις των φασιστών που οργανώθηκαν από τις ιταλικές μυστικές υπηρεσίες), υπάρχει το βιβλίο του Lucio Lanza «Μυστικά και βόμβες: Piazza Fontana» (1969), που υπάρχει και στο Christiebooks.com. Στα ελληνικά θα βρείτε την μπροσούρα «ο τυχαίος θάνατος ενός αναρχικού» που εκδόθηκε από το περιοδικό Autonomedia το Νοέμβριο του 1999.

*«Προοδευτικοί και μεταρρυθμιστές
Εμείς φτύνουμε τους λόγους σας
Για τον Valpreda, τον Pinelli και για όλους εμάς.
Μόνο ένα πράγμα υπάρχει να κάνουμε.
Οι εργάτες στα εργοστάσια και έξω από αυτά,
υπογράφουν την καταδίκη σας.
Η εξουσία αρχίζει να τρίζει.
Η δικαιοσύνη θα δικαστεί.
Calabresi μαζί με τον Guida τον φασίστα,
θυμηθείτε ότι τα χρόνια είναι μακρά.
Πρίν ή μετά κάτι θα σας συμβεί
που θα σας θυμίζει τον Πινέλλι».*

Ημπαλάντα του αναρχικού Pinelli – Ballata del' anarchico Pinelli

Για την ιστορία να αναφέρουμε πως ο Calabresi πυροβολήθηκε και έχασε τη ζωή του από ένοπλο τμήμα της οργάνωσης Lotta Continua, τρία χρόνια μετά τα γεγονότα στην Piazza Fontana, στις 17 Μαΐου του 1972

Ο αναρχικός Giuseppe Pinelli

ΜΕ Ή ΧΩΡΙΣ ΜΙΣΘΟ, ΚΑΠΟΙΟΙ ΔΟΥΛΕΥΟΥΝ ΓΙΑ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ: Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΜΕ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ

Την Τετάρτη 5 Μάη 2010 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η μεγαλύτερη διαδήλωση που έχει συντελεστεί στον ελλαδικό χώρο από τη μεταπολίτευση και μετά. Ένα ποτάμι 200 χιλιάδων ανθρώπων ξεχύνεται στους δρόμους οπλισμένο με οργή και αποφασιστικότητα. Για αρκετές ώρες περικυκλώνεται η βουλή, η οποία και πολιορκείται, ενώ ταυτόχρονα σε διάφορα σημεία της μεγαλειώδους διαδήλωσης ξεσπούν πολύωρες, μαχητικές συγκρούσεις με την αστυνομία, η οποία από ένα σημείο και μετά δείχνει να αδυνατεί να ανταποκριθεί στο έργο της με αποτελεσματικότητα εξαιτίας της μαζικότητας και της πρωτοφανούς δυναμικής που έχει αναπτυχθεί ανάμεσα στους ανθρώπους που αντιστέκονται από κοινού στην προσπάθεια επιβολής από την πλευρά του κράτους των πιο σκληρών και αντικοινωνικών μέτρων των τελευταίων δεκαετιών. Αντίστοιχες συγκρουσιακές και μαζικές πορείες πραγματοποιούνται σε διάφορες πόλεις της χώρας. Στην Πάτρα συμμετείχαν στην πορεία αρκετές χιλιάδες κόσμου. Μετά τις πρώτες επιθέσεις σε τράπεζες, ξεκίνησαν συγκρούσεις διαδηλωτών με την αστυνομία, η οποία έπνιξε τον κόσμο στα χημικά. Υπήρξαν και 4 προσαχθέντες οι οποίοι αφέθηκαν ελεύθεροι ύστερα από πορεία αλληλεγγύης που κατευθύνθηκε προς την Ασφάλεια της οδού Ερμού και απαίτησε την άμεση απελευθέρωση τους.

Είναι πραγματικά απορίας άξιο το ποιά τροπή θα μπορούσαν να είχαν πάρει τα πράγματα εκείνη τη μέρα εάν αυτή δε σηματοδοτούνταν από το τραγικό περιστατικό του φόνου τριών εργαζομένων στην τράπεζα Marfin στην οδό Σταδίου 23 στην Αθήνα. Ένα γεγονός που κατάφερε μέσα σε μια στιγμή να παγώσει το αυθόρμητο ποτάμι της λαϊκής οργής και να αναστείλει, ό,ι φαινόταν να αναδύεται εκείνη τη μέρα. Ήταν η μεγάλη ευκαιρία του κράτους να περάσει από θέση άμυνας στην αντιμετώπιση. Μέσα από τα φερέφωνα της ιδεολογικής του προπαγάνδας, τα καθεστωτικά μμε, να σπιλώσει και να συκοφαντήσει τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια της κοινωνικής και ταξικής αντίστασης και συγκεκριμένα το αναρχικό-αντιεξουσιαστικό κίνημα που εδώ και πολλές δεκαετίες αγωνίζεται για την ανατροπή του καπιταλισμού και του κράτους, για έναν κόσμο ελευθερίας, αλληλεγγύης και αξιοπρέπειας, χωρίς αφεντικά και δούλους, στο πλευρό των καταπιεσμένων κομματιών της κοινωνίας που αντιστέκονται. Άδραξε ακόμα την ευκαιρία να διασπάσει τους αντιστεκόμενους, να οξύνει την επίθεση του απέναντι σε όσους εκείνη την ώρα συνέχιζαν να δίνουν σκληρές μάχες με τους ένστολους φρουρούς του, να πραγματοποιήσει αρκετές συλλήψεις, να εκκενώσει τον κατειλημμένο χώρο της οδού Ζαΐμη 11, να εισβάλει στο στέκι μεταναστών, να πραγματοποιήσει κατασταλτικό πογκρόμ στα Εξάρχεια και τελικά να κατασυκοφαντήσει τον ίδιο τον αγώνα καταφέρνοντας -

έστω και προς στιγμήν- να ξαναπεράσει σε θέση ισχύος. Πραγματικά, ακόμα και τα πιο ραδιούργα επιτελεία του κράτους και της καταστολής δεν πρέπει να περίμεναν μια τόσο απρόσμενη εξέλιξη προς όφελος τους.

Η θλίψη και η οργή που μας έχει κυριέψει από τότε και στο εξής δεν είναι δυνατόν να εκφραστεί με λόγια και ούτε θα της ταίριαζε κάτι τέτοιο. Δε θα σταθούμε στις ευθύνες του Βγενόπουλου και της κάθε εργοδοσίας που υποχρέωσαν σε μέρα απεργίας τους εργαζομένους τους να πάνε για δουλειά σε ένα κτίριο που δε διέθετε ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ασφάλειας, αυτά που το ίδιο το αστικό νομικό πλαίσιο ορίζει. Όσο κι αν χύνοντας τα κροκοδείλια δάκρυά τους προσπαθούν να μας πείσουν για το αντίθετο, είμαστε πεπεισμένοι ότι αυτοί είναι οι καθημερινοί αδίστακτοι δολοφόνοι που στο βωμό του κέρδους τους είναι ικανοί να θυσιάσουν αναρίθμητες ζωές ανθρώπων. Δε θα σταθούμε ούτε στο ρόλο του ίδιου του κράτους που ορίζοντας κάθε κομμάτι της ζωής μας με βάση την επιβίωση και το αλληλοφάγωμα, έχει οδηγήσει την κοινωνική ζωή σε μια παράλογη, άνιση και εξουσιαστική κατάσταση όπου ο εχθρός είναι ο διπλανός και όχι ο εξουσιαστής. Σε τέτοιο σημείο μάλιστα που δεν αποκλείεται στο μέλλον τέτοιου είδους ή και χειρότερες φρικαλεότητες να πολλαπλασιαστούν από κάθε κατεύθυνση.

Αυτή τη φορά θα σταθούμε σε αυτή την απελευθερωτική και ανεύθυνη αντίληψη που κυοφορεί εξουσιαστικές λογικές και έχει αναγάγει τη βία από ένα μέσο με εργαλειώδη χρήση σε ιδεολογική προμετωπίδα της. Μια αντίληψη που είναι εκ διαμέτρου αντίθετη με οποιαδήποτε επαναστατικά συγκροτημένη συνείδηση. Μιλάμε για μια λογική η οποία ξεφεύγει από τον ατομικισμό και αποκτά τη μορφή ενός συνειδητού φιλοτομαρισμού που έχει εχθρούς τα πάντα και όλους χωρίς συγκεκριμένο στόχο. Αυτή η έλλειψη στοχοθέτησης απέχει από τις αναρχικές και επαναστατικές πρακτικές και καθιστά εχθρούς του κινήματος όσους κινούνται με βάση αυτήν. Αν λοιπόν υπάρχει μια ευθύνη που μας βαραίνει όλους και όλες ως αναρχικούς και αναρχικές είναι ότι ενώ βλέπαμε και γνωρίζαμε ότι γύρω μας υπήρχαν οπτικές αγγελασίας βίας και αντιλήψεις του τύπου "δεν πανε να γαμθούνε όλοι", εμείς δεν τις τσακίσαμε και έφτασε η κατάσταση σε αυτό το σημείο. Σίγουρα η ανευθυνότητα αυτών εκφράζεται και στο ότι δεν υποστήριξαν ούτε έκαναν γνωστές τις λογικές τους στο επαναστατικό κίνημα, στο οποίο ποτέ δε συμμετείχαν, αλλά το χρησιμοποίησαν σα σκοτεινό θάλαμο. Αν μας μένει κάποια ευθύνη που πρέπει να αναλάβουμε από δω και πέρα είναι να διαμορφώσουμε και να κοινωνικοποιήσουμε όλες εκείνες τις απαραίτητες προϋποθέσεις έτσι ώστε να μην υπάρξουν στο μέλλον αντίστοιχες επιθέσεις από άτομα εντός ή εκτός των κύκλων μας και νεκροί από τη μεριά μας, όπως οι 3 εργαζόμενοι στη Marfin. Μόνο έτσι θα μπορέσουμε να συνεχίσουμε τον αγώνα μας και να προωθήσουμε την υπόθεση του κοινωνικού και ταξικού πολέμου σε κάθε πεδίο επιβολής της κυριαρχίας του κράτους και των αφεντικών.

Σε καμιά περίπτωση όμως, δεν θα πρέπει να εμπλακούμε σε μια ατελέσφορη διαδικασία επανεξέτασης του ζητήματος των μέσων. Για μας, είναι δεδομένο ότι τα μέσα που χρησιμοποιούμε στον αγώνα μας δεν ιεραρχούνται, ούτε μπορούν να διαχωριστούν σε νόμιμα και παράνομα, ειδικά όταν έναν τέτοιο διαχωρισμό τον κάνει το εχθρικό στρατόπεδο. Η βία ήταν, είναι και θα είναι ένα από τα μέσα που χρησιμοποιούν οι καταπιεσμένοι στον αγώνα τους έναντι στην εξουσία. Τίποτα λιγότερο και τίποτα περισσότερο. Γι' αυτό μάλιστα μιλάμε και για κοινωνική αντι-βία. Γιατί επί της ουσίας πρόκειται για την επιστροφή από την κοινωνία ενός πολύ μικρού μόνο ποσοστού βίας που δέχεται καθημερινά από κεφάλαιο και κράτος. Οι συγκρούσεις με τους ένστολους δολοφόνους, οι επιθέσεις σε κρατικούς και καπιταλιστικούς στόχους, όπως άλλωστε και οι αφισσοκολλήσεις, η συγγραφή και το μοίρασμα κειμένων, οι εκδηλώσεις, οι πορείες και οι συγκεντρώσεις είναι αδιάσπαστα κομμάτια ενός ευρύτερου και πολύμορφου ανατρεπτικού σχεδιασμού που δημιουργείται από τη μεριά μας και θα πρέπει να τα χρησιμοποιούμε όταν και όποτε το κρίνουμε απαραίτητο.

Τελειώνοντας, θα πρέπει να τονίσουμε πως ο αγώνας για την αναρχία είναι ένας αγώνας για την ανατροπή του αστικού πολιτισμού στο σύνολο του και για την αντικατάσταση του από έναν άλλο που θα βασίζεται στην αλληλεγγύη, στον αλληλοσεβασμό και την αλληλοβοήθεια. Δεν μας ικανοποιεί επ' ουδενί η περίπτωση όπου η κρατική εξουσία θα καταρρεύσει και στη συνέχεια θα επικρατήσει ο νόμος της ζούγκλας όπου οι καταπιεσμένοι θα αλληλοσκοτώνονται για ένα κομμάτι ψωμί. Αυτή η εξέλιξη είναι τόσο ξένη για την αναρχική απελευθερωτική προοπτική όσο και η ίδια η φύση της εξουσίας.

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ, ΤΗΝ
ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
ΝΑ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΠΟΙΗΣΟΥΜΕ ΤΙΣ ΑΡΝΗΣΕΙΣ ΜΑΣ,
ΤΟΥΣ ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΙΣ ΕΠΙΘΥΜΙΕΣ ΜΑΣ

συνέλευση αναρχικών ενάντια στη μισθωτή
σκλαβιά, "ο εργαλειοφόρος"
συλλογικό εγχείρημα λόγου και δράσης "πέρασμα"
αναρχική ομάδα "δυσήνιος ίππος"
σύντροφοι / συντρόφισσες

Η ΑΝΑΡΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ,
ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΞΙΟΠΡΕΠΕΙΑ

Η πανελλαδική απεργία της 5ης Μάη ενάντια στη επιβολή των σκληρότερων οικονομικών αντικοινωνικών μέτρων των τελευταίων δεκαετιών αποτέλεσε σημείο εκδήλωσης μιας μαχητικής κοινωνικής και ταξικής αμφισβήτησης ολόκληρου του χρεοκοπημένου πολιτικοοικονομικού συστήματος. Ήταν μια ημέρα μαζικής εκδήλωσης της συσσωρευμένης λαϊκής οργής κι αγανάκτησης που όλο και περισσότερο απειλεί να εκραγεί, συγκλονίζοντας όχι μόνον αυτή τη χώρα αλλά ακόμη και την Ευρώπη

ολόκληρη, περνώντας πάνω από τα σύνορα των κυρίαρχων. Ειδικότερα στην Αθήνα, η πορεία εκατοντάδων χιλιάδων διαδηλωτών της 5ης Μάη, προχωρώντας μέσα από τους ανοιχτούς δρόμους του αγώνα και τα ρήγματα που προκάλεσε στο φαινομενικά παντοδύναμο καθεστώς η εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008, κινήθηκε προς το κοινοβούλιο και συγκρούστηκε επανειλημμένα με τα σώματα των πραιτοριανών απειλώντας να εισβάλει σε αυτό κατά κύματα.

Εμείς ως αναρχικοί, εργαζόμενοι, άνεργοι και νεολαίοι, επιλέξαμε, σε συνέχεια των προηγούμενων κινήσεών μας και των μακρόχρονων αγώνων μας, να συμμετέχουμε στη μεγάλη απεργιακή πορεία της 5ης Μάη μέσα από τα δικά μας διακριτά πολιτικά μπλοκ, συνεισφέροντας από την πλευρά μας στον ευρύτερο κοινωνικό και ταξικό αγώνα.

Κανείς δεν γνωρίζει πόσα περισσότερα θα μπορούσαμε να καταφέρουμε οι χιλιάδες των διαδηλωτών εκείνη τη μέρα στους δρόμους της Αθήνας αν ένα τραγικό γεγονός δεν λειτουργούσε διαλυτικά και καταστροφικά για τον αγώνα, αποτελώντας ταυτόχρονα ένα απρόσμενο δώρο για τα επιτελεία της κρατικής καταστολής και τα φερέφωνά τους. Έτσι ώστε να καταστυχοφαντήσουν τον αγώνα και να επιτείνουν την κατασταλτική επίθεση στους δρόμους, ανασυγκροτώντας τις δυνάμεις τους και την επίπλαστη συναίνεση γύρω τους.

Ήταν το γεγονός της δολοφονίας τριών τραπεζοϋπαλλήλων εξαιτίας του εμπρησμού της τράπεζας Marfin στην οδό Σταδίου. Ένα φρικαλέο γεγονός που ήρθε σαν κατάληξη μιας κούρσας εμπρηστικών επιθέσεων που έγιναν από άγνωστα άτομα που κινούνταν αποξενωμένα, εχθρικά και χρηστικά προς την πορεία, και χτυπούσαν στο πλάι της αδιαφορώντας για το αν από τις πράξεις τους κινδύνευαν άδικα ανθρώπινες ζωές.

Σίγουρα, ο πρώτος και κύριος υπεύθυνος για το γεγονός αυτό, όπως και για πλήθος καθημερινά εγκλήματα, είναι το ίδιο το Κράτος το οποίο με την επίθεσή του στην κοινωνία διαμορφώνει όλο και περισσότερο τις συνθήκες ενός είδους κανιβαλικού πολέμου όλων εναντίον όλων, μέσα στις οποίες μπορεί να συμβεί τελικά οτιδήποτε, ακόμη και το αδιανόητο.

Και ασφαλώς, η τραγική κατάληξη του εμπρησμού στο κτήριο της Marfin στο οποίο εγκλωβίστηκαν τα τρία θύματα και άλλοι άνθρωποι έχει να κάνει σε μεγάλο βαθμό με το ότι την ημέρα της πανελλαδικής απεργίας ο ιδιοκτήτης της Τράπεζας εξανάγκασε τους υπαλλήλους του να εργάζονται μέσα σε αυτό με κλειδωμένη την πόρτα, και με το ότι δεν υπήρχαν τα απαραίτητα μέσα πυρασφάλειας και διαφυγής σε περίπτωση κινδύνου. Ωστόσο, είναι δεδομένο ότι ο Βγενόπουλος ανήκει στην τάξη των καπιταλιστών, εξ ορισμού στυγνών εκμεταλλευτών και δολοφόνων, και οι δικές του δεδομένες ευθύνες δεν αποτελούν δικαιολογία για εκείνους που οι πράξεις τους οδήγησαν στο θάνατο των τριών εργαζομένων. Ούτε και ο ισχυρισμός ότι εργάζονταν την ημέρα της απεργίας αποτελεί κανενός είδους δικαιολογία για τον

τον άδικο χαμό τους μιας και αυτό δεν ήταν υπόθεση οποιουδήποτε αυτόκλητου αλλά των ίδιων των συναδέλφων τους και των τυχόν απεργιακών φρουρών, κι οπωσδήποτε η απάντηση σε κάθε περίπτωση ακούσιας ή εκούσιας απεργοσπασίας δεν θα μπορούσε να είναι αυτό που συνέβη.

Η ευθύνη βέβαια για την τριπλή δολοφονία στη Ματfin δεν ανήκει στο πλήθος των αγωνιζόμενων ανθρώπων, κι ανάμεσά τους στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές αγωνιστές, που πλημμύρισαν τους δρόμους της Αθήνας στις 5 Μάη κι αντιμετώπισαν με εκδηλώσεις μαζικής ανυπακοής και κοινωνικής αντιβίας την κρατική καταστολή.

Η δολοφονία στη Ματfin ήρθε σαν έσχατο αποτέλεσμα μιας άλογης, άσκοπης κι άχρηστης βίας που προτάσσεται από μια συλιστική, απολίτικη και αντικοινωνική αντίληψη που παρασιτεί στο αναρχικό – αντιεξουσιαστικό κίνημα απομυζώντας το και διασύροντάς το, οδηγώντας το στη διάλυση, την εγκληματοποίηση και την κοινωνική απομόνωση. Μια αντίληψη ελιτίστικη, εκθρική κι ανταγωνιστική τόσο προς την κοινωνία που αντιστέκεται όσο και προς τους αναρχικούς αγωνιστές, της οποίας η κενότητα καλύπτεται με τα ιδεολογικά ράκη ενός ατομικιστικού χασοικο-μηδενιστικού κομπούριου που σε τελική ανάλυση έχει εσωτερικεύσει “αξίες” και νοοτροπίες του κόσμου της Κυριαρχίας.

Ασφαλώς το αποτρόπαιο γεγονός πάγωσε το πλήθος των διαδηλωτών κι άδειασε τους δρόμους του αγώνα στην πιο κρίσιμη στιγμή εκδήλωσης της αντιστεκόμενης κοινωνίας, και το λαβωμένο καθεστώς πήρε παράταση χρόνου για να αναλάβει και να ανασυγκροτήσει όσο μπορεί τις δυνάμεις του. Ταυτόχρονα δόθηκε στα φερέφωνα του καθεστώτος το έναυσμα για μια φρενήρη νεκροσυλία και μια καπηλεία του γεγονότος μέσω των ΜΜΕ, ενώ εκδηλώθηκε μια γενικευμένη ιδεολογική και κατασταλτική επίθεση του κράτους στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, και ειδικά στους αναρχικούς που επιχειρείται να χρεωθούν καταστάσεις που δεν τους αντιστοιχούν

Οι αναρχικοί προφανώς και δεν έχουν σχέση μ’ αυτό που έγινε στη Ματfin και δεν θα μπορούσαν να κάνουν μια τέτοια ενέργεια αδιαφορώντας για ανθρώπινες ζωές. Και είναι γεγονός ότι αναρχικοί σύντροφοι κι άλλοι διαδηλωτές, παρότι δέχτηκαν απειλές ακόμα και χτυπήματα, προσπάθησαν στο μέτρο των δυνατοτήτων τους να παρεμποδίσουν άστοχες επιθέσεις όπως και να σβήσουν φωτιές εκεί όπου απειλούνταν ζωές.

Όσο και να το επιδιώκουν ορισμένοι, δεν θα επωμιστούμε συλλογικές ευθύνες για καταστάσεις ξένες προς εμάς, που υπονομεύουν και διαβρώνουν τον αγώνα μας και μας ακυρώνουν ως αναρχικούς, ούτε θα σιωπήσουμε αποκρύβοντας την κάθετη αντίθεσή μας σε αυτές. Η δική μας πολιτική ευθύνη βρίσκεται στο ότι παρόλη την αντίθεσή μας δεν μπορέσαμε να τις

αντιμετωπίσουμε και να τις απομονώσουμε πολιτικά όσο αποτελεσματικά θα έπρεπε, και στο ότι πρέπει να διαμορφώσουμε τους όρους για να το κάνουμε στο εξής. Και γι’ αυτό ο καθένας και η καθεμιά μας καλείται σήμερα να πάρει μια καθαρή θέση, δεδομένου ότι το τραγικό γεγονός στη Ματfin σηματοδοτεί μια οριακή στιγμή και μια καμπή στον αγώνα μας.

Είναι τέλος ευθύνη μας να αποκρούσουμε συλλογικά κι αλληλέγγυα την συκοφαντική επίθεση που δεχόμαστε από το κράτος και τα φερέφωνα του, και να συνεχίσουμε να αγωνιζόμαστε με όρους πολιτικούς και κινηματικούς μέσα στην κοινωνία, μαζί με τα αντιστεκόμενα κομμάτια της.

Ός αναρχικοί έχουμε μια μακρόχρονη, αλληλέγγυα και πολύμορφη δράση μέσα στους κοινωνικούς-ταξικούς αγώνες, πάντα στο πλευρό των εργαζόμενων, των νεολαίων, των μεταναστών και προσφύγων, και άλλων καταπιεζόμενων κι αντιστεκόμενων ανθρώπων, και σε καμιά περίπτωση δεν θα σταματήσουμε να το κάνουμε.

Δεν θα ανechθούμε τη σπίλωση του αγώνα μας που είναι αγώνας για τη ζωή, την ελευθερία και την αξιοπρέπεια ενάντια στο θάνατο, την υποδούλωση και τον εξευτελισμό του ανθρώπου και της κοινωνίας. Αγώνας ενάντια στην ανισότητα, την ιεραρχία και την αδικία, ενάντια σε κάθε μορφή εκμετάλλευσης και καταπίεσης ανθρώπου από άνθρωπο.

Δεν ξεχνάμε τους 3 νεκρούς εργαζόμενους.

ΟΛΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ!

Καμιά ειρήνη με τα αφεντικά – Τρομοκρατία είναι η μισθωτή σκλαβιά.

Ο αγώνας συνεχίζεται... για την κοινωνική επανάσταση, την αναρχία και τον κομμουνισμό.

Εκφράζουμε την αλληλεγγύη μας στους αγωνιστές και στις αγωνίστριες που χτυπήθηκαν και συνελήφθησαν από την αστυνομία στις 5 Μάη και στεκόμαστε στο πλευρό της Κατάληψης Ζαΐμη 11 στα Εξάρχεια που εκκενώθηκε βίαια μετά από αστυνομική επίθεση κατά την οποία συνελήφθησαν έντεκα σύντροφοι και συντρόφισσες.

Αναρχική συλλογικότητα “Κύκλος της Φωτιάς”
Αναρχικό δελτίο “ΜΑΥΡΗ ΣΗΜΑΙΑ”
10/5/2010